

- znaczne obniżenie kwoty nałożonej na wnoszącą odwołanie grzywny;
- nakazanie Komisji pokrycia poniesionych przez the Dow Chemical Company w związku z niniejszą sprawą kosztów; oraz
- podjęcie wszelkich innych działań, jakie Trybunał uzna za właściwe.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie opiera się na dwóch zarzutach. Zgodnie z pierwszym z nich Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo przypisując naruszenie wnoszącej odwołanie. Ze względu na to, że wnosząca odwołanie nie wywierała decydującego wpływu na DuPont Dow Elastomers (DDE), przedsięwzięcia typu joint venture z El du Pont de Nemours and Company, nie uczestniczyła ona w popełnionym przez DDE naruszeniu. Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo dokonując błędnej wykładni związanych ze sprawą pojęć tej samej jednostki gospodarczej, jednego przedsiębiorstwa oraz wywierania decydującego wpływu. Zgodnie z drugim zarzutem Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo w zakresie dotyczącym podniesienia w celu odstraszenia o 10 % kwoty nałożonej na wnoszącą odwołanie grzywny. Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo uznając, że Komisja nie naruszyła w tym względzie zasady równości traktowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 24 kwietnia 2012 r. — Melvin West przeciwko Virallinen syyttäjä

(Sprawa C-192/12)

(2012/C 184/10)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Melvin West.

Strona pozwana: Virallinen syyttäjä (prokuratura)

Pytanie prejudycjalne

Czy do celów stosowania art. 28 ust. 2 decyzji ramowej [2002/584/WSiSW] przez „wykonujące nakaz państwo członkowskie” należy rozumieć państwo członkowskie, z którego osoba została pierwotnie przekazana na mocy europejskiego nakazu aresztowania drugiemu państwu członkowskiemu, czy

też do drugie państwo członkowskie, z którego osoba ta została przekazana trzeciemu państwu członkowskiemu, do którego obecnie zwrócono się o kolejne przekazanie do czwartego państwa członkowskiego? Czy ewentualnie wymagana jest zgoda obu państw członkowskich?

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-196/12)

(2012/C 184/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall, J.P. Keppenne i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nie przyjmując wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Rady dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2011 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur, Rada uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy regulaminu pracowniczego urzędników;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca podnosi, że Rada odrzuciła wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia dostosowującego wynagrodzenia i emerytury urzędników na mocy art. 3 załącznika XI do regulaminu pracowniczego, chociaż z bezwzględnie wiążących norm tego przepisu wynika, że metoda corocznej waloryzacji wspomnianych wynagrodzeń i emerytur stanowi automatyczną procedurę, niepozostawiającą Radzie żadnego zakresu uznania. Wspomniany przepis nakłada na Radę obowiązek przyjęcia wniosku Komisji do dnia 31 grudnia bieżącego roku. Zdaniem skarżącej Rada nie była uprawniona do uchylecia się od tego obowiązku z tego względu, że uważała, że Komisja powinna była zwrócić się do niej z wnioskiem na mocy art. 10 załącznika XI. W każdym razie merytoryczne przesłanki do zastosowania art. 10 nie zostały w 2011 r. spełnione, co wynika z dwóch sprawozdań ekonomicznych, jakie Komisja przedstawiła Radzie na jej wniosek. Rada, przyjmując decyzję 2011/866/UE⁽¹⁾ na mocy art. 10 załącznika XI do regulaminu pracowniczego, naruszyła tym samym wymagane przesłanki instytucjonalne.

Komisja zarzuca również Radzie, że ta odmówiła dostosowania współczynników korygujących, jakie powinny być stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur w zależności od miejsca pracy czy zamieszkania zainteresowanych. Zdaniem skarżącej, bezsporne jest, że „decyzja” Rady w ogóle nie porusza tej kwestii, ponieważ motywy ją uzasadniające odnoszą się wyłącznie do „klauzuli wyjątkowej” z art. 10 załącznika XI. Podejście Rady należy tym samym uznać za niezgodne z prawem zaniechanie działania.

(¹) Decyzja Rady z dnia 19 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Rady dostosowującego ze skutkiem od dnia 1 lipca 2011 r. wynagrodzenia i emerytury urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej, a także współczynniki korygujące stosowane w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur, Dz.U. L 341, s. 54.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 30 kwietnia 2012 r. — Billerud Karlsborg Aktiebolag i Billerud Skärblacks Aktiebolag przeciwko Naturvårdsverket

(Sprawa C-203/12)

(2012/C 184/12)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Billerud Karlsborg Aktiebolag i Billerud Skärblacks Aktiebolag

Strona pozwana: Naturvårdsverket

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z przepisów art. 16 ust. 3 i 4 dyrektywy 2003/87 (¹) wynika, iż operator, który w dniu 30 kwietnia nie dokonał zwrotu wystarczającej ilości przydziałów, podlega karze niezależnie od powodu braku zwrotu, na przykład w razie gdy operator ten dysponował w dniu 30 kwietnia wystarczającą ilością przydziałów, lecz nie dokonał ich zwrotu z powodu zaniechania, błędu administracyjnego lub problemów technicznych?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy art. 16 ust. 3 i 4 dyrektywy 2003/87 pozwala na zwrot

lub obniżenie kary, na przykład w okolicznościach opisanych w pierwszym pytaniu?

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 28 lutego 2012 r. w sprawie T-282/08, Grazer Wechselseitige Versicherung AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 9 maja 2012 r. przez Grazer Wechselseitige Versicherung AG

(Sprawa C-215/12 P)

(2012/C 184/13)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Grazer Wechselseitige Versicherung AG (przedstawiciel: H. Wollmann, Rechtsanwalt)

Dруга strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- 1) Uchylenie zaskarżonego wyroku.
- 2) Ostateczne rozstrzygnięcie sporu i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej 2008/719/WE z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 56/06 (ex NN 77/06) udzielonej przez Austrię na prywatyzację Banku Burgenland (Dz.U. L 239, s. 32) oraz obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania przed sądem i Trybunałem.
- 3) Pomocniczo względem wniosku w pkt 2 przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd i orzeczenie, że rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na mocy niniejszego odwołania zaskarżony został wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawie T-282/08 Bank Burgenland. Wnosząca odwołanie zaskarża orzeczenie Sądu w całości. Jej zdaniem zaskarżony wyrok jest obciążony błędami procesowymi, wskutek czego naruszone zostały interesy wnoszącej odwołanie. Ponadto uważa ona, że Sąd wielokrotnie naruszył w orzeczeniu prawo Unii. Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty: